

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У
БЕОГРАДУ
Гж1 1817/24
12.9.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Гордане Тошић, председника већа, Љиљане Милосављевић и Милице Аксентијевић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Мина Јовановић, адвокат из Београда, ул. Црноотравска бр.13а/39, против тужених “Formapharm Engineering Group” d.o.o., са седиштем у Београду, ул. Чарлија Чаплина бр.36, чији је пуномоћник Владимир Михај, адвокат из Београда, ул. Кнез Михаилова бр.34/2 и “Al sistem” d.o.o, са седиштем у Панчеву, ул. Кнеза Михаила Обреновића бр.10а, чији је пуномоћник Предраг Басарић, адвокат из Панчева, ул. Војводе Путника бр.2, ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о жалбама тужиоца и тужених, изјављеним против пресуде Првог основног суда у Београду П1 1894/23 од 23.11.2023. године, у седници већа одржаној дана 12.9.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Првог основног суда у Београду П1 1894/23 од 23.11.2023. године, у ставу првом изреке, у делу става другог изреке којим је одбијен тужбени захтев тужиоца за накнаду нематеријалне штете на име претрпљених физичких болова за износ од 80.000,00 динара и на име претрпљеног страха за износ од 50.000,00 динара, све са законском затезном каматом почев од 23.11.2023. године, као дана пресуђења, до исплате, и у ставу трећем изреке, и у том делу жалбе тужиоца и тужених **ОДБИЈАЈУ**, као неосноване.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Првог основног суда у Београду П1 1894/23 од 23.11.2023. године, у преосталом делу става другог изреке, тако што се **ОБАВЕЗУЈУ** тужени да тужиоцу солидарно, на име накнаде нематеријалне штете, поред износа досуђених ставом првим изреке првостепене пресуде, исплате и то: на име претрпљених душевних болова због умањења животне активности износ од још 300.000,00 динара, за претрпљене физичке болове, износ од још 120.000,00 динара, за претрпљени страх износ од још 75.000,00 динара, све са законском затезном каматом почев од 23.11.2023. године, па до исплате, у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде.

ОБАВЕЗУЈУ СЕ тужени да тужиоцу накнаде трошкове другостепеног поступка у износу од 33.750,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде.

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани захтеви тужених за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1894/23 од 23.11.2023. године ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезани тужени да тужиоцу солидарно, на име накнаде нематеријалне штете, исплате укупан износ од 1.075.000,00 динара и то: за претрпљене душевне болове због умањења животне активности износ од 600.000,00 динара, за претрпљене физичке болове износ од 200.000,00 динара, за претрпљени страх износ од 125.000,00 динара и за претрпљене душевне болове због наружености износ од 150.000,00 динара, све са законском затезном каматом почев од 23.11.2023. године, као дана пресуђења, до исплате. Ставом другим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд обавезе тужене да тужиоцу солидарно на име накнаде нематеријалне штете исплате поред износа досуђених у ставу првом изреке и то: за претрпљене душевне болове због умањења животне активности износ од још 300.000,00 динара, за претрпљене физичке болове износ од још 200.000,00 динара и за претрпљени страх износ од још 125.000,00 динара, све са законском затезном каматом почев од 23.11.2023. године, као дана пресуђења, до исплате. Ставом трећим изреке обавезани су тужени да тужиоцу солидарно, на име трошкова парничног поступка, исплате износ од 617.247,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде, до исплате.

Против наведене пресуде тужилац и тужени су благовремено изјавили жалбе, тужилац побијајући је у ставу другом и трећем изреке, што произлази из садржине жалбе, а тужени побијајући је у ставу првом и трећем изреке, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући првостепену пресуду, у границама овлашћења прописаних чланом 386. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр.72/11...18/20), Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба тужиоца делимично основана, а жалба тужених неоснована.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачке 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности, нити друге битне повреде одредаба парничног поступка, на које се указује у жалби.

Према чињеничном стању, утврђеном у поступку пред првостепеним судом, тужилац је био у радном односу код туженог “Al sistem” d.o.o. на радном месту бравара, почев од 7.5.2008. године и упућен је да рад обавља у Русији. Уговор о комплетном извођењу радова на изградњи фабрике лекова “...” бр.05-06/11 од 3.6.2011. године закључен је између “...” д.о.о. као наручиоца посла и “Хемофарм инжиниринг” д.о.о. као главног извођача, уз могућност ангажовања подизвођачких организација. Уговор о испоруци и монтажи алуминијумске фасадне конструкције од 26.6.2013. године закључен је између туженог “Al

sistem” d.o.o. као извођача и туженог “Formapharm Engineering Group” d.o.o. као наручиоца, чији је предмет извођење дела радова на изградњи објекта фабрике лекова “...” д.о.о. Наведеним уговором тужени “Formapharm Engineering Group” d.o.o. се обавезао да обезбеди несметан улазак радника и возила извођача радова у круг градилишта и да обезбеди привремене прикључке за инсталације водовода, канализације, стурје и телефона и обезбеди стручни надзор у току извођења радова који су предмет уговора. Дана 8.11.2013. године тужилац је претрпео повреду на раду, на градилишту у Обнинску у Русији, приликом истовара стаклопакета, обављајући послове свог радног места, по налогу непосредно претпостављеног, који се састојао у придржавању стакала која су била спакована у кутије – сандуке (по 12 стакала у сандуку, а тежина једног стакла је око 130 кг), док су остали радници вакуумом вадиле стакла из сандука и односили их ради монтаже стаклене фасаде. Терен на коме се обављао рад био је блатњав и клизав, а кутије – сандуци са стаклима су биле постављене на дрвене греде. До повреде је дошло тако што је тужилац, уместо да стоји са стране и придржава стакло, пустио стакла и кренуо путањом испред сандука, када је палета са сандуком услед клизавог и блатњавог терена проклизала и обрушила се на њега, а тужилац услед блатњавог терена није могао да извуче ногу из блата и склони се. Критичном приликом тужилац је од опреме за рад имао одело, рукавице и гумене чизме. Из налаза и мишљења судског вештака специјалисте ортопедије и трауматологије др Милована Петрушића, утврђено је да је тужилац услед повреде на раду задобио тешку телесну повреду и то прелом обе стидне кости, делимично ишчашење крснокарличног зглоба, прелом лежишта десног зглоба кука, прелом попречних наставака слабинских пршљенова L4, L5, S1 лево, прелом унутрашњег глежњалевог скочног зглоба и прелом 5. и 7. ребра десно, због чега је лечен непрекидно до 29.9.2017. године Тужилац је због наведене повреде трпео физичке болове јаког интензитета у трајању од 5 дана, затим болове средњег интензитета у трајању око месец ипо дана и болове лаког интензитета до краја лечења. Естетско оштећење тужиоца је средњег степена са наружењем, које се огледа у видљивом храмању на десну ногу. Умањење животне активности тужиоца износи 40% трајно, а огледа се у појачаном напору приликом задовољења животних потреба везаних за стајање, ход, бављење рекреацијом, припремање хране и одржавање хигијене. Из налаза и мишљења судског вештака специјалисте неуропсихијатрије др Предрага Тасовца, утврђено је да је тужилац услед задобијене повреде доживео примарни страх јаког интензитета у трајању од око 2 минута, затим секундарни страх јаког интензитета у трајању од 5-6 дана, страх средњег интензитета у трајању од око 6 недеља и страх слабог интензитета у трајању од 10-11 месеци. Претрпљени страх није оставио трајне последице на душевно здравље тужиоца. Из налаза и мишљења судског вештака специјалисте оториноларингологије др Драгославе Андрејић, утврђено је да тужилац није имао оштећење слуха пре одласка на раду у Русију. На прегледу обављеном дана 10.10.2016. године код тужиоца је утврђен бинаурални губитак слуха у износу од 48,80%, а дана 8.8.2020. године утврђено је погоршање стања слуха у износу од 60,80% које захтева обострано коришћење слушног апарата. Овакво оштећење слуха последично умањује животну активност за 10%, с тим да не може поуздано да тврди да је код тужиоца наведено оштећење слуха директна и искључива последица задобијене повреде. Према усаглашеном мишљењу судских вештака умањење животне активности са ортопедско - трауматолошког аспекта и аспекта оториноларингологије износи 45%. Из налаза и мишљења судског вештака за област сигурности на раду Зорана Туричића, утврђено је да је тужени “Formapharm Engineering Group” d.o.o. требао да обезбеди сигуран простор по

коме се крећу радници и истовара материјал. Тужени "Al sistem" d.o.o. је спровео све законске норме о безбедности и здрављу на раду у Србији, осим што није са туженим "Formapharm Engineering Group" d.o.o. закључио споразум или уговор о безбедности и здрављу на раду радника који ће радити у Русији. Тужени "Al sistem" d.o.o. је обезбедио тужиоцу средства за личну заштиту на раду и тужилац је био обучен за безбедан и здрав рад на радном месту бравар монтер. Према мишљењу вештака сандук са стаклима спуштен је на нестабилну површину, а повређени тужилац није требао да буде испред стакла, јер је његов радни задатак био да држи стакла са стране, а када је стакло почело да пада није могао да се помери, јер му се нога заглавила у блату.

Наведено чињенично стање првостепени суд је утврдио на основу изведених писаних доказа, на основу исказа тужиоца, саслушаног као парничне странак, исказа саслушаних сведока, а за своју оцену чијим исказима је поверовао, а чијим исказима и у којим деловима није поверовао, је дао јасне разлоге, као и на основу налаза и мишљења судских вештака.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да су тужени, у конкретном случају наручилац радова "Formapharm Engineering Group" d.o.o. и извођач радова "Al sistem" d.o.o. по основу закљученог уговора о испоруци и монтажи алуминијумске фасадне конструкције од 26.6.2013. године, објективно одговорни за штету коју је тужилац претрпео на раду у смислу одредабе члана 164. Закона о раду у вези са чланом 173. и 174. Закона о облигационим односима, јер је до повреде тужиоца дошло приликом обављања опасне делатности за коју одговара лице које се њом бави и да тужени нису доказали да штета потиче од неког узрока који се налазио ван ствари односно делатности, а чије се дејство није могло предвидети, ни избећи нити отклонити или да је штетеа настала искључивом радњом оштећеника или трећег лица, коју није могао предвидети и чије последице није могао избећи или отклонити у смислу члана 177. Закона о облигационим односима. Првостепени суд је оценио да постоји допринос тужиоца насталој штети 50%, јер је тужилац поступио противно радном задатку и пракси обављања посла, те уместо да све време држи стакло исто пустио и кренуо путањом испред сандука са стаклима које је пало на њега. Приликом одлучивања о висине накнаде нематеријалне штете, првостепени суд је узео у обзир све околности конкретног случаја, животну доб тужиоца, прихватио налаз и мишљење судског вештака за област трауматологије и судског вештака за област неуропсихијатрије и на њима засновао своју одлуку, па је, одмерену висину накнаде за сваки вид штете умањено за допринос тужиоца, и обавезао туженог на исплату накнаде штете у износу и са каматом наведеним у ставу првом изреке побијене пресуде, док је у преосталом делу тужбени захтев тужиоца одбио као неоснован и одлучио као у ставу другом изреке побијане пресуде.

Првостепени суд је оценио да тужилац предложеним и изведеним доказима није доказао да је оштећење слуха од 60,80% и последично умањење животне активности од 10% са оториноларинголошке стране директна и искључива последица повреде на раду, имајући у виду да судски вештак за област оториноларингологије није могао да се јасно и недвосмислено изјасни да је губитак слуха тужиоца директна и искључива последица повреде од 8.11.2013. године, као и чињеницу да се тужилац први пут јавио лекару оториноларингологу 28.9.2016. године (три године након повреде), као и да је медицински могуће да у периоду од три године особа може да изгуби слух

60,80%, колико је утврђено код тужиоца, услед неких других фактора.

Првостепени суд је оценио да је истакнути приговор недостатка пасивне легитимације туженог “Formapharm Engineering Group” d.o.o. неоснован, из разлога што према одредби члана 207 Закона о облигационим односима наручилац и извођач радова солидарно одговарају трећем лицу за штету која настане у вези са извођењем радова.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд је, у погледу одлуке у потврђеном делу пресуде, правилно применио материјално право, дајући за своју одлуку у том делу јасне и потпуне разлоге, које у свему прихвата и другостепени суд.

Одредбом члана 164. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр.24/05...75/14), прописано је да ако запослени претрпи повреду или штету на раду или у вези са радом, послодавац је дужан да му накнади штету, у складу са законом и општим актом.

Одредбом члана 173. Закона о облигационим односима, прописано је да штета настала у вези са опасном ствари, односно опасном делатношћу сматра се да потиче од те ствари, односно делатности, изузев ако се докаже да оне нису биле узрок штете.

Одредбом члана 174. истог закона, прописано је, да за штету од опасне ствари одговара њен ималац, а за штету од опасне делатности одговара лице које се њоме бави.

Према одредби члана 200. став 1. Закона о облигационим односима, за претрпљене физичке болове, претрпљене душевне болове због умањења животне активности, наружености, повреде части, угледа, слободе или права личности, смрти блиског лица, као и за страх суд ће, ако нађе да околности случаја, а нарочито јачина болова и страха и њихово трајање то оправдава, досудити правичну новчану накнаду, независно од накнаде материјалне штете, као и у њеном одсуству. Ставом 2. истог члана, прописано је да приликом одлучивања о захтеву за накнаду нематеријалне штете, као и о висини њене накнаде, суд ће водити рачуна о значају повређеног добра и циљу коме служи та накнада, али и о томе да се њоме не погодује тежњама које нису спојиве са њеном природом и друштвеном сврхом.

Поштујући цитиране одредбе, а имајући у виду природу и начин обављања радног задатка тужиоца, који се састојао у придржавању стакла која су била спакована у кутије- сандуке, док су остали радници вадили стакла из кутије - сандука и односили их ради монтаже стаклене фасаде, те да је кутија-сандук била постављена на дрвеним гредама на неравном и блатњавом терену, а задатак је подразумевао кретање преко блатњавог и натопљеног водом терена, који је био клизав и по коме се тешко кретало, првостепени суд је правилно закључио да се, у конкретном случају, радило о опасној делатности која, и по мишљењу другостепеног суда, носи појачан ризик од повређивања и да је, следствено томе, остварен објективни основ одговорности тужених за нематеријалну штету коју је тужилац претрпео у спорном догађају, у смислу одредбе члана 173. и 174. Закона о облигационим односима.

У првостепеном поступку нису утврђене околности које искључују одговорност туженог послодавца за штету, јер тужени није доказао да је штета потекла од неког узрока који се налазио ван ствари, нити да је штета настала искључиво радњом оштећеника или трећег лица коју он није могао превидети и чије последице није могао избећи или отклонити, што према одредбама члана 177. Закона о облигационим односима представља разлоге за ослобађање од одговорности за штету од опасне ствари и опасне делатности. Безбедни услови радне средине и заштита и безбедност живота и здравља на раду представљају основну обавезу послодавца према запосленима. У ситуацији када се радни задатак обавља средством рада који је послодавац ставио запосленом на располагање и у условима радне средине у којима се то средство рада користи на неравном и блатњавом терену, могућност повређивања присутних лица који су ангажована у том радном процесу, за послодавца није представљао непредвидиви ризик који није могао спречити, избећи или отклонити применом претходних мера које би извршење тог радног задатка учинило безбеднијим или код кога би се ризик од повређивања свео на минимум, како то правилно примећује и првостепени суд у ожалбеној пресуди, те нема основа за ослобођење од одговорности тужених како се погрешно указује у жалбама.

Неосновано се у жалбе туженог “Formapharm Engineering Group” д.о.о. указује да је првостепени суд на правило утврђено чињенично стање погрешно применио материјално право када је оценио да је тужени “Formapharm Engineering Group” д.о.о. одговоран за насталу штету. Наиме, тужилац је имао закључен уговор о раду са туженим “Al sistem” д.о.о, а по основу уговора о испоруци и монтажи алуминијумске фасадне конструкције од 26.6.2013. године, закљученог између туженог “Al sistem” д.о.о. као извођача и туженог “Formapharm Engineering Group” д.о.о. као наручиоца, тужилац је упућен на рад у Русију, на градилиште фабрике лекова “...”. Како је у конкретном случају до повреде тужиоца дошло у извршењу радног задатка, а ради реализације грађевинских радова који су предмет уговора од 26.6.2013. године, у условима радне средине која која није била безбедна за рад, то постоји солидарна објективна одговорност тужених применом правила из члана 174. и 207. Закона о облигационим односима, имајући у виду да тужени “Formapharm Engineering Group” д.о.о. као наручилац посла и тужени послодавац, као извршилац радова, солидарно одговарају за штету насталу у вези са извођењем радова, који по својој природи и карактеристикама представљају делатност за коју одговара организатор, како то правилно закључује првостепени суд.

Како се осталим наводима жалбе тужених не доводе у сумњу правилност и законитост побијане пресуде у ставу првом изреке, то је у том делу потврђена, како у погледу главног потраживања, тако и у погледу законске затезне камате, јер су у том делу правилно примењене одредбе члана 277. став 1. и члана 324. став 1. Закона о облигационим односима.

Међутим, основано се у жалби тужиоца указује да је првостепени суд на правило утврђено чињенично стање погрешно применио материјално право када је оценио да је допринос тужиоца насталој штети 50%. Наиме, првостепени суд је оценио да је тужилац критичног дана поступио супротно радном задатку и пракси обављања повереног му посла, на тај начин што је уместо да држи стакла са стране, у датом тренутку пустио стакло и кренуо путањом испред самог сандука са стаклима када се исто обрушило на њега, имајући у виду да је сандук са стаклима био постављен на дрвеним гредама на терену који је био

небезбедан, а када је стакло почело да пада није могао да се помери, јер му се нога заглавила у блату. Сходно наведеном, по мишљењу другостепеног суда, постоји допринос тужиоца настанку штете, с тим да, водећи рачуна о свим околностима критичног догађаја према чињеничном стању које је утврдио првостепени суд, тај допринос износи 20%. Ово из разлога јер је могућност пада сандука са стаклима у условима радне средине у којој је тужилац критичног дана обављао радни задатак за тужиоца представљао предвидив ризик, те је постојала обавеза тужиоца да приликом обављања радног задатка покаже већи степен пажње, с обзиром на то да је терен на коме је постављен сандук са стаклима био клизав и натопљен водом, као и да је кретање по таквом терену било отежано, те да није могао благовремено да реагује, што је тужиоцу било познато.

Такође, првостепени суд је одлучујући о висини нематеријалне штете погрешно применио материјално право – одредбу члана 200. Закона о облигационим односима, на чију правилну примену другостепени суд пази по службеној дужности, јер су досуђени износи накнаде за све тражене видове нематеријалне штете ниско одмерени, на коју неправилност тужилац основано указује у жалби.

Одлучујући о висини накнаде која припада тужиоцу, а имајући у виду све околности конкретног случаја, природу заштићеног добра и циљ коме та накнада служи, животну доб тужиоца (у време повређивања имао је 60 година), јачину и дужину трајања болова и страха које је претрпео, утврђено умањење животне активности тужиоца од 40% са ортопедског аспекта и степен естетског наружења, које је настало као последица повређивања, по оцени другостепеног суда, правична новчана накнада тужиоцу износи за претрпљене душевне болове због умањења животне активности 1.200.000,00 динара, за претрпљене физичке болове 400.000,00 динара, за претрпљени страх 250.000,00 динара и за претрпљене душевне болове због наружености 300.000,00 динара.

По умањењу тако одмерене накнаде, сразмерно доприносу тужиоца сопственом повређивању за 20%, у смислу одредбе члана 192. Закона о облигационим односима, правична новчана накнада тужиоцу износи за претрпљене душевне болове за умањење животне активности 960.000,00 динара, с тим што је крећући се у висини постављеног тужбеног захтева у смислу одредбе члана 3. став 1. Закона о парничном поступку досуђен износ од 900.000,00 динара, колико је тражио тужбеним захтевом, за претрпљене физичке болове 320.000,00 динара и за претрпљени страх 200.000,00 динара, која је одмерена у смислу одредбе члана 232. Закона о парничном поступку.

Код изнетог, побијана пресуда је преиначена у ставу другом изреке, тако што су тужиоцу, поред износа досуђених ставом првим изреке првостепене пресуде, досуђени и за претрпљене душевне болове због умањења животне активности износ од још 300.000,00 динара, за претрпљене физичке болове износ од још 120.000,00 динара и за претрпљени страх износ од још 75.000,00 динара, а преко досуђених до тражених износа тужбени захтев тужиоца одбијен као неоснован, те је одлучено као у ставу другом изреке ове пресуде.

На досуђене износе тужиоцу је досуђена законаска затезна камата применом одредби члана 277. став 1. и члана 324. став 1. Закона о облигационим односима.

Супротно наводима жалбе тужиоца, првостепени суд је правилно закључио да код тужиоца постоји умањење животне активности са ортопедског аспеката 40 %, док умањење животне активности са оториноларинголошке стране 10% није доказано, с обзиром на то да на основу налаза и мишљења судског вештака за област оториноларингологије и изјашњења вештака није поуздано утврђена узрочно-последична веза између оштећење слуха тужиоца и задобијене повреде на раду, због чега се умањење животне активности са оториноларинголошке стране не може приписати у одговорност тужених, у смислу члана члана 164. Закона о раду у вези са чланом 200. Закона о облигационим односима.

Неосновано се наводима жалби тужених указује на учињену битну повреду одредаба поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, јер је изрека првостепене пресуде у потврђеном делу разумљива и не противречи разлозима датим о свим битним чињеницама, који су јасни и непротивречни, па пресуда такве недостатке нема и може се испитати.

Потврђена је одлука о трошковима поступка, садржана у ставу трећем изреке побјане преусуде, јер је донета правилном применом одредаба чланова 153, 154. и 162. Закона о парничном поступку и одговара исходу спора и постигнутом успеху странака. Сходно наведеном, неосновано се у жалби тужиоца указује да му првостепени суд није признао трошкове за састављање жалбе, јер исте није тражио одређеним трошковником предатим на рочишту 23.11.2023. године.

Неосновано се у жалби тужиоца указује да је првостепени суд погрешно применио материјално право приликом одмеравања трошкова парничног поступка, јер није применио Тарифу о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката и увећао трошкове за 50%, с обзиром на то да се тужбени захтев односио на два тужена. Ово из разлога што адвокат има право да му се награда додатно увећа за сваку радњу коју предузме за 50% само када заступа више странака, сходно тарифном броју 17 Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката, што конкретно није случај.

Тужиоцу, који је делимично успео у поступку по жалби, припада накнада трошкова другостепеног поступка за састав жалбе од стране адвоката у износу од 33.750,00 динара, који су одмерени према важећим Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката и Таксеној Тарифи Закона о судским таксама, имајући у виду вредност предмета спора у коме је тужилац успео у жалбеном поступку. Стога је применом одредби чланова 153 став 1, 154. и 165. став 1. и 2. Закона о парничном поступку одлучено као у ставу трећем изреке ове пресуде.

Туженима не припада накнада трошкова другостепеног поступка, у смислу одредбе члана 153. став 1. Закона о парничном поступку, јер нису успели у поступку по изјављеној жалби.

Из изнетих разлога, Апелациони суд у Београду је применом одредаба чланова 390, 394. тачка 4, 401. тачка 2. и 165. став 1. и 2. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр.72/11...18/20), одлучио као у изреци ове пресуде.

**Председник већа-судија
Гордана Тошић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић**